

Vesti iz sveta

za decu

Južno-azijska pacifička divizija

4. tromesečje 2018.

SADRŽAJ

Na naslovnoj strani: Lambert Srivatanapapa, 11 godina, doveo je svoju celu porodicu Hristu nakon što je video nešto neobično sa 2 godine na Tajlandu. Pročitajte priču o njemu na strani 4.

TAJLAND

- 3 Viđenje Boga / 6. oktobar
- 5 Ignorisan u školi / 13. oktobar
- 7 Molitva za roditelje / 20. oktobar
- 9 Bolestan tata / 27. oktobar

KAMBODŽA

- 11 Ne mogu da verujem / 3. novembar

ISTOČNI TIMOR

- 13 Oproštaj čoveku koji je pokušao da ubije/ 10. novembar
- 15 Natprirodna munja / 17. novembar
- 17 Čuvari u belim odorama / 24. novembar

FILIPINI

- 19 Mačka koja se moli / 1. decembar

INDONEZIJA

- 21 Jasna svetlost / 8. decembar
- 23 Gospodar mora / 15. decembar
- 25 Knjiga koja svetli / 22. decembar

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

- Pas adventista / 29. decembar
- 30 Budući projekti / Aktivnosti

VAŠI DAROVI NA DELU

Pre tri godine, deo trinaestosubotnog dara pomogao je da se otvori Adventistička internacionalna škola Timor-Leste u glavnom gradu Istočnog Timora Dili. Priče iz Istočnog Timora možete pročitati na stranama 13 – 18.

Drage vođe subotne škole,

Ovog tromesečja ćemo imati iskustva iz Južnoazijske-pacifičke divizije, koja obuhvata 14 zemalja: Bangladeš, Brunei Darusalam, Kambodža, Indonezija, Laos, Malezija, Mijanmar, Filipini, Singapur, Šri Lanka, Tajland, Istočni Timor i Vijetnam, kao i Pakistan.

U ovom regionu živi jedna milijarda ljudi, uključujući 1,4 miliona adventista, što znači da na svakih 707 ljudi dolazi jedan adventista.

Sedam projekata za ovo tromesečje predstavljaju centre uticaja koje će koristiti članovi Adventističke crkve kako bi se povezali sa lokalnim stanovništvom. Centar uticaja može biti prodavnica knjiga, vegetarijanski restoran ili čitaonica.

Ovog tromesečja ćemo posebno naglasiti dva ovakva centra u Južnoazijskoj-pacifičkoj diviziji:

- Adventistička internacionalna škola – Korat u Tajlandu, u gradu Nakon Ratčasima i
- Centar za zdrav život (Essential Life Center) u Batambangu u Kambodži.

Takođe, ovog tromesečja čućemo priče o natprirodnoj munji i anđelima u beloj odori iz Istočnog Timora, koji je pre tri godine bio primalac dara trinaeste subote; kao i molstvu za mačku sa Filipina, koji su primaoci dara ovog tromesečja. Nećete želiti da propustite ni priče o svetlećoj knjizi i adventističkom psu koji je poštovao Subotu i čak odbio da jede meso iz Indonezije..

Poseban dodatak

Ako želite da oživite ove događaje dok iznosite vesti, posetite našu fejsbuk stranicu: facebook.com/missionquarterlies. Svake sedmice postavljamo nove slike.

A ako hoćete da pročitate još neke dobre priče, posetite naš sajt: bit.ly/ssd-archive, i moći ćete da preuzmete sve priče iz divizije. Takođe možete da preuzmete video snimke i vesti za decu sa sledećeg sajta: <http://www.subotnaskola.org/>

Hvala vam što ohrabrujete decu da budu misijski opredeljena!

Urednik,
Endru Mekčesni

Projekti za ovo tromesečje:

Dar trinaeste subote će pomoći u sledećim projektima:

- Zdravstveni centar pod nazivom Better Living (Bolji život) u Lahoru, Pakistan
- Adventistička internacionalna škola u Koratu, Tajland
- Centar za zdrav život u Batambangu u Kambodži
- Centar za mlade u Maleziji i
- Obrazovni centar u Lejk Sebu na Filipinima.

Projekti za decu:

- Jedanaest subotnoškolskih učionica u Maleziji.

VIĐENJE BOGA

Na severnom Tajlandu nalazi se grad Korat u kome je živeo dvogodišnji Lambet. Jednom pri likom uspuzao se u krevet kod svoje majke.

Bilo je kasno, skoro ponoć, kada se dogodilo nešto što im je zavuek promenilo život.

Mali Lambet je iznenada počeo da plače: „Mama, pogledaj! Bog je tu, i rekao mi je da idem u crkvu.“

Majka je bila zbunjena i uplašena, pa se sakrila ispod ćebeta.

„Sve je u redu mama“, rekao je Lambet.

Majka je provirila iz ćebeta.

„Da li je otišao?“ - upitala je.

„Da, otišao je“, odgovorio je dečak.

Sledećeg dana, Lambet je rekao majci: „Hajde, idemo u crkvu.“

Majka je bila iznenađena. Njena porodica, kao i mnoge u Tajlandu, nije bila hrišćanska. Oni nikada nisu ni pričali o crkvi a kamoli da su bili i u jednoj. Majka se pitala da li je neko pričao Lambetu o Bogu ili je možda čuo nešto preko televizije.

„On je samo mali dečak“, pomislila je. „Možda će zaboraviti na sve.“ Pa mu je onda naglas odgovorila: „Podseti me sledeće godine na tvoj rođendan da te povedem u crkvu.“

Lambet više nije spominjao odlazak u crkvu, ali je želeo da čuje nešto više o Bogu. Počeo je da moli majku da mu čita priče iz Biblije. Ona je želela da joj sin bude srećan, tako da je kupila dečju Bibliju i počela da mu čita svaki dan. Ove priče su oduševlie majku. Čitala je o Isusu kako je hodao po vodi i kako je vaskrsao Jairovu dvanestogodišnju ćerku. Čitala je o Isusu koji je pretvorio vodu u sok od grožđa i o Petru koji je upecao ribu u kojoj je bio novac.

„Da li su ove priče istinite?“ - pitala se majka. „Kako je to moguće?“

Lambet nije sumnjao u istinitost priča. Uživao je da sluša majku kako mu čita, i verovao u te priče.

Prošla je jedna godina, i Lambert je proslavljao svoj 3 rođendan sa velikom tortom. Kada se njegova porodica okupila oko stola da se posluže, on se okrenuo majci i rekao joj:

„Mama, vreme je da idemo u crkvu.“

Majka je bila iznenađena što se on setio crkve, ali je shvatila da su puno čitali o Bogu tokom protekle godine. Želela je da održi obećanje.

„Uredu, ići ćemo“, rekla je.

Sedmicu dana kasnije, Lambet je bio u crkvi zajedno sa majkom i ujakom. Jako mu se svidelo.

„Nikada ranije nisam video crkvu“, kaže on. „bilo je neverovatno.“

Molio je da dođu i sledeće sedmice – tako da su njegova majka i ujak počeli da ga dovode svake sedmice. A onda im se priključio i njegov otac. Nedugo zatim, majka, otac i ujak su svoja srca predali Isusu.

Danas, Lambet ima 11 godina i pohađa peti razred Adventističke internacionalne škole u Koratu. Njegova majka ga je poslala u tu školu jer je želela da on dobro nauči engleski jezik; tako ga je učio još od vrtića.

Tokom jutarnjeg bogoslužjenja u školi koju pohađa 150 učenika, Lambet je ispričao svoju priču o tome kako je on postao hrišćanin.

„Ovo je priča o tome kako sam ja postao hrišćanin“, počeo je da priča Lambet.

U adventističkoj školi je on prvi put naučio da se moli. U školi je naučio i svoj omiljeni biblijski tekst iz Mateja 7,7 gde Isus kaže: „Ištite i daće vam se, tražite i naći ćete, kucajte i otvoriće vam se.“

„Meni se sviđa taj stih jer je to Božje obećanje da će mi On dati kada nešto zatražim od Njega“, objašnjava Lambet.

Kada ga pitate šta se dogodilo te noći kada je imao 2 godine, on naboranog čela kaže da se seća kao kroz maglu. Seća se da je video nešto „sjajno“ u sobi i da je čuo nežan glas koji mu govori: „Idi u crkvu.“

Ta reč ga je tada zbunila, jer on nikada ranije nije čuo za reč „crkva“, i nije znao šta to znači.

Njegova majka je sedela pored Lambeta dok smo ga intervjuisali u adventističkoj školi i sve je potvrdila.

Majka veruje da je Bog iskoristio Lambeta kako bi došao do njene porodice.

„Ja sam saznala za Bibliju preko njega“, kaže ona. „Čitala sam mu priče. One su nas dovele Bogu.“

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se sagradi novi kampus u ovoj školi, kako bi mogla da prihvati još dece. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite na karti Tajland, Nakon Račasim. „Korat“ je uobičajeni nadimak ovog grada.
- Pogledajte Lambeta na linku: bit.ly/Lambeth-Thailand
- Pronađite slike za ovu priču sa linka: bit.ly/fb-mq.

IGNORISANA U ŠKOLI

Začulo se zvono u 9:50, i KK se pridružila svojim drugarima iz osmog razreda u brzom trku ka učionici, sa petnaestominutne pauze, u Koratu, Tajland.

U dvorištu adventističke škole u Koratu, KK je videla prijateljicu iz devetog razreda, Kapon, pa je otišla da popriča s njom, ali pre nego što je to i primetila, već je bilo 10:05, to jest vreme da se vrati u učionicu.

Pošto je stigla u učionicu, sela je za svoj sto, okrenula se ka svojoj najboljoj drugarici Bam i nasmešila se. Bam je skrenula pogled. KK je bila začuđena.

„Kako si?“ - šapnula joj je.

„Dobro“, rekla je Bam još uvek gledajući na drugu stranu.

Bam nije zvučala dobro. KK je još par puta šapnula nešto Bam za vreme nastave, ali Bam nekako nije delovala uobičajeno. Izgledala je tužno i bila je začuđujuće tiha. KK se pitala zbog čega se Bam ponaša tako čudno i iznenada se setila da je možda uznemirena zbog onoga što se dogodilo na pauzi. Setila se da je videla Bam kako stoji sama u blizini učionice dok je ona pričala sa Kapon.

Za vreme ručka, KK i Bam su se zajedno da jedu kao i obično, ali nisu pričale. KK se osećala užasno neprijatno dok je uzimala rižu, brokoli i šargarepu, što joj je otac pripremio za ručak. Nije znala šta da radi.

Nakon jela, KK je sklonila svoju kutiju za ručak i otišla do toaleta. Želela je da se nasamo pomoli.

„Bože, ne znam šta da radim“, kazala je. „Stvarno sam tužna zbog svoje najbolje drugarice. Mi ne pričamo. Molim te, pokaži mi šta da radim, daj mi hrabrosti da razgovaram sa njom i da joj se izvinim ako sam je ja rastružila tako što sam je ignorisala tokom pauze.“

KK je izašla iz toaleta i sela za svoj sto u učionici. Nije bila sigurna gde je Bam otišla.

Kada je zazvonilo zvono, Bam se vratila u učionicu zajedno sa drugim osmacima. KK ju je pogledala. Bam je opet sklonila pogled.

Nakon nekoliko minuta, KK je nešto šapnula Bam. Na njeno olakšanje, Bam je i njoj nešto šapnula. Uskoro su ove devojčice pričale kao nekad.

Posle izvesnog vremena provedenog u šaputanju, KK je šapnula i sledeće: „Izvini što sam bila kod druge drugarice a tebe sam ostavila samu, žao mi je što si se osećala ignorisano.“

„U redu je“, rekla je Bam.

Kada se KK vratila kući tog popodneva, otišla je u svoj toalet i tamo se pomolila Bogu.

„Hvala ti što si mi pomogao da se pomirim sa drugaricom“, kazala je.

Danas je KK i dalje najbolja drugarica Bam i Kapon, i sve tri devojčice zajedno uživaju u druženju u školi.

Deo dara trinaeste subote pomoći će KK-inoj školi da izgradi novi kampus. Nove učionice će pomoći da se ova škola proširi i do 12 razreda a ne samo do 9, i tako moći da primi više učenika. Hvala vam na vašim misionskim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite na karti Tajland, Nakon Račasim. „Korat“ je uobičajenii nadi-mak tog grada.
- Pogledajte KK na linku: bit.ly/KK-Phodi
- Dodatne fotografije možete pronaći na sajtu: bit.ly/fb-mq
- Pročitajte još o KK i njenoj molitvi na 30.str.

NEVEROVATNA PRIRODA

Nacionalni cvet Tajlanda je orhideja; imaju preko 1500 različitih vrsta koje žive u njihovim šumama. Takođe, Tajland je jedan od najvećih svetskih izvoznika orhideja.

Današnji Tajland je bio znan kao Sijam, i odatle potiču **sijamske mačke**. Iako je nekada bilo preko 23 vrsta ovih mačaka, danas ih ima samo 6. Kada se na venčanju mladi pokloni sijamska mačka, to se smatra srećom.

Stanovnici Lopburi imaju tradicionalni festival majmuna, kao zahvalnost majmunima koji su se nastanili u blizini njihovog sela i tako dovode mnoge turiste svake godine. Na toj proslavi mogu se naći dve tone voća, mesa, sladoleda i drugih đakonija.

MOLITVA ZA RODITELJE

Džorel je promenio 4 škole za 4 godine. Svaki put kada bi prešao u novu školu, morao je da traži i nove prijatelje. Dosadilo mu je da se seli i zaželeo je da ostane na jednom mestu.

Ali selidba nije bila njegov najveći problem. Kada je imao 7 godina, njegovi roditelji su dobili posao u različitim gradovima u Tajlandu. Njegova majka je vaspitačica u vrtiću u Pataji, dok je njegov otac učitelj matematike u Muakleku udaljenom 5h vožnje.

Džorel živi sa ocem, dok je sa majkom ostao njegov mali brat. Mama i beba dolaze u posetu svakog vikenda. Stignu autobusom noću, tako da zajedno idu na bogoslužjenje subotom u crkvu. Nedelja je bila poseban dan za porodicu, oni su tada zajedno išli na plivanje i plažu. A onda bi rano u ponedeljak ujutru morali da se vrate nazad.

Džorelu se u početku dopao ovakav raspored. Bio je zauzet u adventističkoj školi tokom sedmice, i radovao se vikendima koje će provesti sa majkom. Uvek mu je donosila posebnu hranu.

„Bio sam veoma uzbuđen kada bi stigla u petak uveče“, kaže on. „Nisam znao šta će ona doneti.“

Ali onda je počela jako da mu nedostaje. Želeo je da mu roditelji žive zajedno. Preneo je svom ocu tu želju, tako da su njih dvojica počeli da se mole za to.

„Dragi Bože, molim te pomozí da se ova želja ostvari“, molio se Džorel. „Molim te Gospode, sve ću učiniti za ovu želju. Biću dobar dečak. Učiniću sve što treba. Služiću ti.“

Džorel i otac su se za ovo molili pune dve godine. A onda je jednog dana otac rekao Jarelu da su njemu i njegovoj majci ponudili posao u istom gradu, u Koratu. Džorel je bio srećan kada je čuo ove vesti – ali se iznenada nećeg setio i više nije bio siguran da to želi.

„Zašto?“ - upitao je otac. „Meni se ovde sviđa.“

On je želeo da njegovi roditelji žive zajedno, ali nije želeo da iz početka stiće nove prijatelje u novoj školi. „Zahvaljujem Bogu što je ponovo spojio moju porodicu“, kaže on. „Ali mislio sam ovako: „Zašto ne mogu da žive zajedno ovde? Zbog čega moramo da se selimo?“

Džorel se te noći molio za ovaj problem. Dok je razgovarao sa Bogom, shvatio je da je bio sebičan zato što je više želeo da ostane nego da njegova porodica ponovo bude zajedno.

Sledećeg dana, rekao je ocu: „OK, ja sam spreman. Hajde da se selimo.“

Džorel, koji sada ima 10 godina, srećan je u novom domu i školi. On ide u 4 razred adventističke škole. Oba njegova roditelja rade u ovoj školi, a njegov brat ide tu u vrtić.

„Kada smo se preselili, molio sam se da steknem prijatelje, i dobru kuću, a da i dalje mogu da učim o Bogu“, kaže on. „Bog je odgovorio na moje molitve. Meni je ovde zabavno. Ja sam Bogu zahvalan što imam nove prijatelje.“

Džorel se raduje danu kada se više nikada neće rasti od svoje porodice i prijatelja. Njegov omiljeni biblijski stih se nalazi u Jovanu 4,14 gde Isus kaže: „A koji pije od ove vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka. Nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni.“

„Ovaj stih mi govori da kada Isus dođe, više nikada neću morati da brinem o smrti ili o tome da li ću ostaviti porodicu“, kaže Džorel. „Ja ću moći uvek da ih vidim ako pijem od te vode. Ali da bih mogao da je pijem, treba da poštujem 10 zapovesti. Meni se to zaista sviđa. Samo zamislite sve stvari koje ćete videti kada pijete tu živu vodu i kada budemo na nebu i ponovo zajedno sa svojim prijateljima i porodicom.“

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se u ovoj adventističkoj školi sagradi kampus kako bi još više učenika moglo da uči o Isusu. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite na karti Tajland, Nakon Račasim. „Korat“ je uobičajeni nadimak ovog grada.
- Pogledajte Džorela na linku: bit.ly/Johrel-Galube
- Dodatne fotografije možete preuzeti sa sajta: bit.ly/fb.mq.

IZVEŠTAJ O MISIJI

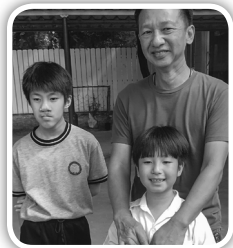
Rani rad u Tajlandu uglavnom su obavljali Kinezi. Prvi obraćenik Tajlandanin bio je mladić koji se obratio 1925. a kasnije postao pomoćni upravnik sanatorijuma i bolnice Bankok.

BOLESTAN TATA

Otac je poslao svoja dva sina u adventističku internacionalnu školu u Tajlandu jer je želeo da dobro nauče engleski jezik.

Nakon samo 2 meseca u školi, njegov šestogodišnji sin Džeremi počeo je da ga moli da prisustvuje posebnom božićnom programu u školi. Džeremi je vežbao program za svoje roditelje, pevao je, igrao i recitovao.

„Želim da dođeš i vidiš predstavu!“ - rekao je dok je od uzbuđenja skakutao gore-dole. „Želim da dođeš i vidiš predstavu!“

Otac se složio.

Dan pre predstave, otac je pojeo parče svinjećeg mesa zbog kojeg se razboleo. Celu noć je proveo u kupaću.

Ujutru je njegova zabrinuta žena rekla: „Bolje da odeš u bolnicu. Ne želim da te izgubim.“

„Otići ću u bolnicu, ali tek nakon večerašnje predstave“, kazao je otac.

Kada je te večeri ušao u salu, osetio je da je napravio grešku. Bilo mu je toliko loše da nije čuo predstavu i bojao se da će se onesvestiti. Konačno, program se završio, i čuo je obaveštenje: „Molimo vas da nam se pridružite u večeri koju smo pripremili za vas.“

Otac nije želeo da jede. Umesto toga, uzeo je neki sok i grožđe sa stola u nadi da će mu to umiriti stomak, i rekao ženi da će je sačekati u kolima.

Otac se odmarao na zadnjem sedištu automobila nekoliko minuta, ali je onda osetio da mu se povraća. Izašao je iz auta i povratio na ulici. Pokušao je da pozove suprugu preko mobilnog ali se ona nije javljala.

U tom trenutku, otac se onesvestio. Pao je na tlo, i licem udario u ivičnjak blizu auta.

Sledeće čega se otac seća je učitelj koji stoji pored njega. Njegov nos i čelo su jako krvarili. „Molim vas, pozovite moju ženu“, zamolio je.

Nekoliko trenutaka kasnije njegova žena ga je ubacila u auto i zajedno sa sinovima odvela do bolnice.

Dečaci su bili u šoku kada su videli da im je tata povređen, i Džeremi je odmah počeo da se moli njihovom porodičnom idolu na tai jeziku. Ali se tada predomislio i prebacio se na molitvu Očenaš na engleskom.

„Oče naš, koji si na nebesima, da se sveti ime tvoje“, govorio je dečak recitujući reči iz pesmice koju su učili u adventističkoj školi. „Da dođe carstvo tvoje, da bude volja tvoja na zemlji kao i na nebu, hleb naš potrební daj nam danas i oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim, i ne navedi nas u napast no izbavi nas oda zla, jer je tvoje carstvo i sila i slava. Amin.“

Nakon što je završio sa molitvom Očenaš, Džeremi je nastavio da se moli na tai jeziku. „Dragi Isuse, molim te nemoj uzeti mog tatu“, preklinjao je. „On je dobar čovek. Molim te, pomozí mu i zaštiti ga.“

Onda je Džeremi još jednom ponovio molitvu Očenaš i svoju molitvu nakon nje. Tako se molio u krug sve dok nisu stigli u bolnicu. Otac je bio u bolovima, ali se divio saosećanju svog mlađeg sina.

„Bio sam tako srećan“, seća se. „Nisam znao da moj sin može da uradi nešto za mene. On se molio za mene.“

On se takođe čudio tome kako je škola uspela da nauči njegovog sina da se moli za samo dva meseca.

„Moj sin je sve izneo Bogu“, rekao je.

U bolnici su lekari uradili rendgenski snimak jagodične kosti i ustanovili da je povređena. Ali lekar je rekao da nije potrebna operacija.

Tokom svih pretraga u bolnici, Džeremi je držao tatinu ruku i molio se. Kod kuće, Džeremi je nastavio da se moli. Njegov desetogodišnji brat je sledio njegov primer, pa se i on molio za oca.

Ocu je sada dobro, ali dečaci nisu prestali da se mole. Svake večeri oni se mole za dobar odmor i da ne sanjaju ružne snove.

Kada Džeremi vidi nekoga na ulici kome je potrebna pomoć, on se odmah pomoli za tu osobu. „On veruje da kada se pomoli za nekoga, toj će osobi biti bolje“, kaže otac.

Ponekada se otac pridruži molitvama nebeskom Bogu njegovih sinova.

„Ja podržavam svoje sinove ako oni žele da veruju u Hrista“, kaže on. „Ne smeta mi ni ako se jednoga dana odluče da promene veru i postanu hrišćani. Oni će i dalje biti moji sinovi.“

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se izgradi kampus u adventističkoj školi, kako bi još više učenika moglo da uči o Isusu. Molim vas, molite se da deca kao što je Džeremi saznaju za Boga kroz ovu školu. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite na karti Tajland, Nakon Račasim. „Korat“ je uobičajeni nadimak ovog grada.
- Pogledajte Džeremija, njegovog oca i brata na: bit.ly/Jeremy-Thailand
- Fotografije možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

NE MOGU DA VERUJEM

Marina je osetila oštar bol u stomaku, te je morala da se sagne.

Sledećeg dana bol je postao još jači.

Toliko ju je bolelo da je šesnaestogodišnja devojčica plakala u svom domu, u kambodžanskom selu O Moni.

Otac je stavio devojčicu i majku na motor i odvezao ih u bolnicu u drugom po veličini gradu u Kambodži, Batambang, koji je bio 7km udaljen od njih.

Lekari su predložili da urade ultrazvuk kako bi pronašli razlog bola. Rezultati su zabrinuli lekara, pa je uradio još jedan test. S tim rezultatima u ruci, ozbiljno se obratio ocu.

„Vaša ćerka ima tumor“, rekao je. „To mora da se izvadi.“

Lekar je popunio neke obrasce i rekao Marininim roditeljima da donesu potrebna dokumenta i plate 300 američkih dolara za tri dana.

Kod kuće, otac je okupio porodicu – majku, Marinu i još troje tinejdžera – radi posebne molitve. Porodica se molila i sledećeg dana. Trećeg dana ponovo su se okupili kao porodica da se pomole pre odlaska u bolnicu.

„Oče koji si na nebu, moja mlađa ćerka ima bolest koja iziskuje operaciju“, molio se otac. „Ti znaš da smo zabrinuti jer ne znamo šta će lekari pronaći. Mi nemamo para za operaciju, i moramo da pozajmimo.“

Dok se otac molio, kiša je počela da dobuje po krovu kuće. Marina je bila u ozbiljnim bolovima i plakala je. Svi članovi porodice plakali su s njom.

„Oče ti si Bog koji ima silu da uradi sve“, govorio je otac.

„Molim te pomози mojoj ćerki.“

Kada je otac završio sa molitvom, zazvonio je njegov mobilni. Bio je to lekar.

„Zašto niste doveli devojku?“ upitao je. „Vreme je da se počne operacija.“

Otac je objasnio da im je kiša onemogućila dolazak. Ova porodica nije imala auto.

„Čim kiša prestane, dođite odmah,“ rekao je lekar.

Porodica je ponovo klekla da se moli.

„Gospode, ti znaš koji problem imamo,“ rekao je otac. „Znaš da kiša lije i da ne možemo da stignemo do bolnice. Pomozi nam da našoj ćerki ne treba operacija.“

Dvadeset minuta kasnije, kiša je prestala.

Dok se Marina pela na motor primetila je da se oseća bolje pa je predložila da otkazu odlazak. Otac je insistirao da idu u bolnicu.

Marinina sestra i dva brata su obećali da će se moliti kod kuće.

U bolnici, otac je shvatio da je zaboravio da ponese papirologiju. Tako da lekar nije mogao da krene sa operacijom pa je naručio novi ultrazvuk.

„Ne mogu da verujem,“ rekao je dok je gledao rezultate. „Sve izgleda normalno.“

Ponovio je još jednom test. Rezultati su bili isti: nema tumora. Uradili su i treći put test. Konačno, lekar je rekao u neverici: „Nije vam potrebna operacija, možete da idete kući.“

Marina je bila presrećna.

„Znala sam!“ uzviknula je. „Ja verujem u Isusa, i znala sam da će On učiniti nešto da mi ne bi bila potrebna operacija!“

Majka je pozvala kući i javila dobre vesti.

„Ovo je Božja sila!“ - rekla je.

Troje dece, koja su ostala kod kuće da se mole, počela su da skaču od radosti.

„Zahvalni smo Bogu što je izlečio našu sestru“, rekla je Marinina starija sestra Sokjom, koja je tada imala 17 godina.

Ovo čudo je donelo veliku promenu u domu, priča Sokhom, koja se priseća događaja. Ona i njena dva brata i sestra, koji su ranije bili slabo zainteresovani za krštenje, počeli su da proučavaju Bibliju i krstili su se.

Sve četvoro dece su sada odani vernici Adventističke crkve. Marina je zdrava dvadesetsedmogodišnja majka. Sokhom ima 28 godina, radi kao biblijski radnik i student je prve godine na univerzitetu. Ona studira nutricionizam i radiće u adventističkom vegetarijanskom restoranu u Batambangu.

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se sagradi centar na dva sprata u kome će biti otvoren i ovaj restoran. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite Batambang u Kambodži na karti.
- U Kambodži se uvek pišu prvo prezimena.
- Pogeldajte Sokhom na: bit.ly/Kong-Sokhom
- Fotografije možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

OPROŠTAJ ČOVEKU KOJI JE POKUŠAO DA UBIJE

Pijani čovek ušao je u prodavnicu u gradu Los-palos u Istočnom Timoru. Psovao je i govorio neljubazne reči o Edu, dvadesetosmogodišnjem prodavcu koji je tu radio. Rugao se Adventističkoj crkvi.

Edu, tihom i skromnom čoveku, te reči nisu se dopale pa ga je ljubazno ukorio. Čovek se još više naljutio i pripretilo Eduu da će ga ubiti. Međutim kada je video druge mušterije u prodavnici, odstupio je.

„Večeras ću te ubiti“, urlao je dok je izlazio iz prodavnice.

Te noći, Edu je začuo kucanje na zadnjim vratima prodavnice.

Prišao je vratima, koja su bila zatvorena lancima, i provirio kroz špijunku da vidi ko je to.

U tom trenutku koplje je prošlo kroz špijunku.

U sekundi Edu je pokretom ruke promenio pravac kretanja koplja. Vrh koplja posekao je kraj njegovog nosa.

Vlasnik prodavnice koji je takođe bio adventista i zove se Zelindo, pronašao je Edua i brzo ga odveo u bolnicu. Eduova porodica je stajala oko bolničkog kreveta i već je sa mržnjom govorila o tome kako će ubiti tog čoveka koji je bacio koplje kroz vrata. Napadač je bio onaj čovek koji je tog dana pretio Eduu.

Zelindu se nije dopao tok razgovora pa je pomislio: „Da li da gledam kako se ovi ljudi međusobno ubijaju? Ne, Moram ih zaustaviti.“

Zelindo se obratio Eduu koji je ležao u bolničkom krevetu. Reкао mu je: „Da te upitam nešto. Koliko puta je Isus rekao da treba da oprostimo svojoj braći?“

Edu je znao odgovor. U okviru svog posla, on je išao jednom sedmično na biblijske časove sa Zelindom. Setio se stiha iz Mateja 18,21-22, gde Petar pita: „Gospode, koliko puta da oprostim bratu koji mi sagraši? Do sedam puta?“ Isus je odgovorio: „Ne kažem ti do sedam puta, već sedam puta sedamdeset.“

Zelindo je pogledao Edua. „Koliko puta je rekao Isus da treba da opraštamo braći?“

„Sedam puta sedamdeset“, odgovorio je Edu.

„A šta je sa tobom?“

„Ja ću mu oprostiti.“

Eduova porodica je bila zaprepašćena.

„Šta?“ rekao je Eduov brat. „Skoro te je ubio.“

Dva dana kasnije, Edu se vratio na posao u prodavnicu. Zelindo ga je vraćao kući, ali Edu je insistirao da ostane jer se oseća dobro. Nedugo zatim policija je došla u prodavnicu da pita Edua da li želi da njegov napadač završi u zatvoru. Edu je odmahnuo glavom.

„Ja sam mu oprostio“, rekao je.

Međutim policija je svakako zatvorila napadača i stavila ga u zatvor na nekoliko sedmica. Ali nakon tog perioda su ga pustili.

Uskoro su svi u gradu počeli da pričaju o tome kako je Edu oprostio čoveku koji je pokušao da ga ubije. Ljudi su bili zadivljeni.

„Zbog čega?“ upitao je neko.

„Da se to meni dogodilo, ja bih ga verovatno ubio“, rekao je neko drugi.

Zelindo se nada da će ljudi shvatiti da i Bog želi da im oprost – baš kao što je Edu oprostio. Edu i njegova majka su kršteni, a Zelindo se nada da će još više ljudi slediti njihov primer.

„Svi pričaju o Eduu i njegovoj odluci da oprost, i niko to ne razume“, kaže on. „To je Božja sila.“

Deo dara trinaeste subote koji je sakupljen 2015. godine pomogao je da se sazida prva adventistička škola u Istočnom Timoru, u glavnom gradu Dili. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

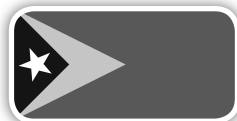

- Pronađite Istočni Timor na karti.
- Upitajte decu kakva su njihova iskustva u pogledu praštanja. Da li bi oni mogli da oprost nekome ko je pokušao da ih ubije, kao što je to Edu uradio? Šta oni misle, zašto je Edu oprostio ovom čoveku?
- Pogledajte Zelinda na: bit.ly/Edu-Wachumura
- Pronađite dodatne fotografije na: bit.ly/fb-mq.

IZVEŠTAJ O MISIJI

Misija Timor ima samo jednu crkvu sa 573 člana. Broj stanovnika je 1.266.000, što znači da na njih 2,363 dolazi jedan član adventističke crkve.

u Istočnom Timoru 98% stanovništva su rimokatolici, s obzirom da su bili portugalska kolonija. Ostala 2% su protestanti i muslimani.

NATPRIRODNA MUNJA

Koliko ste najduže pešačili?

Jednog dana je pastor Inaciu krenuo u dugačku šetnju na ostrvu Istočni Timor. Morao je da putuje iz svog mesta do grada Lospalos 50 km i onda do planine u selo Luro. Trebalo je da porazgovara sa misionarom u tom selu.

Inaciu se rano probudio, doručkovao ono što mu je žena pripremila i spakovao svoju Bibliju i kišobran. Na tom tropskom ostrvu kiše često iznenada krenu da padaju. I tako je pešice pošao na put.

Inaciu je zastao da poseti nekoliko članova crkve koji su živeli usput, molio se i čitao Bibliju sa njima. Nema puno adventista u Istočnom Timoru, tako da nije imao da svrati na mnogo mesta. Ali ove posete su ga usporile, tako da je bio tek na dve trećine puta do sela kada je pao mrak.

Inaciu je pogledao u zvezdano nebo i pitao se šta da radi. Imao je još 25km pred sobom kroz džunglu i planinu kako bi stigao do sela. Bio je gladan jer nije jeo ništa od doručka. Zaboravio je da ponese sa sobom baterijsku lampu.

Počela je i kiša da pada. Inaciu je otvorio kišobran i pomislio: „Ako se vratim kući imam 25 km, i ako nastavim do sela isto imam 25 km.“

Inaciu se pomolio Bogu da ga vodi. Odlučio je da nastavi put do sela.

Kiša je u početku polako padala. Ali kako se Inaciu penjao ka vrhu planine, tako je kiša postajala sve jača. Čuli su se gromovi i videle su se munje. Uskoro je Inaciu bio duboko u džungli. Usred kiše i gromova čuo je i neku huku. Bio je to zvuk nadošle reke. Ali on nije mogao ništa da vidi. Spopao ga je strah.

Pomislio je: „Moja porodica ne zna kojim sam putem krenuo u selo. Ako upadnem u reku, može me odvesti do okena pa se mogu udaviti.“

Molio se: „Bože, ako je tvoja volja, molim te mi pomozite da stignem do sela.“

Inaciu je stajao u mestu oko 5 minuta, pitajući se šta da radi. A onda je svetla munja zaparala nebo i on je mogao da vidi reku.

Inaciu se ponovo molio: „Gospode ako je tvoja volja, molim te me odvedeš do sela“, rekao je. „Učini da munja svetli duže.“

Minut kasnije, ponovo je munja zaparala nebo, i Inaciu je mogao jasno da vidi reku ispred sebe. Na njegovo iznenađenje, munja nije nestala, već je nastavila da sija kao sunce i osvetljavala mu put.

Video je drveće koje je reka iščupala. Otrčao je do obale reke i skačući sa jednog debla na drugo prešao reku. Kada je došao na drugu stranu, munja je nestala sa jakim gromom. Munja je osvetlila reku na dva cela minuta.

Inaciu se odmah zahvalio Bogu na tom čudu.

Nekoliko sati kasnije, u ponoć, stigao je u selo i isprilčao misionaru čudo sa munjom. Ova dva čoveka su se zajedno pomolila i zahvalila Bogu što je Inaciu srećno stigao.

Deo dara trinaeste subote 2015. godine pomogao je da se izgradi prva adventistička škola u glavnom gradu Istočnog Timora, Dili. Na ostrvu ima samo 573 adventista, a ukupno stanovnika 1,2 miliona, tako da škola igra veoma bitnu ulogu u pokušaju da se upoznaju sa Isusom.

Dodaci za priču:

- Ovaj događaj se odigrao 2008. Inaciu da Kosta sada služi kao sekretar Misije Timor.
- Pogledajte Inacia na: bit.ly/Inaciu-lightning
- Slike možete pronaći na: bit.ly/fb.mq.

NEVEROVATNA PRIRODA

Glavna hrana Istočnog Timora je pirinač. Ostalu hranu čine kukuruz, slatki krompir, kasava i taro. Popularno voće i povrće su banane, lubenice, mango, papaja i kokos, kao i kupus, spanać, pasulj, luk i pasulj sa crnim okom (pasulj ima u sredini šaru kao crno oko). Mnoge porodice uzgajaju svinje, koze i živinu radi mesa, a ribarenje je takođe bitan izvor hrane.

ČUVARI U BELIM ODORAMA

Trideset izviđača sa svojim odraslim prijateljima iznajmili su u subotu popodne kamione za vožnju iz Dilija, glavnog grada Istočnog Timora.

Izviđači su pošli na ozbiljno putovanje. Oni su se uputili da pronađu tri devojčice kojima su roditelji zabranili da dolaze u crkvu subotom.

Jedan sat kasnije, izviđači su stigli do sela Remeksi, gde su te devojčice živele. Izviđači su marširali i izveli nekoliko vežbi. Razdelili su traktate meštanima sela. Pronašli su one tri devojčice i molili su se sa njima.

Pastor Inaciu, koji je organizovao ovo putovanje, molio se poslednji. „Molim te, Gospode, blagoslovi ove tri devojčice i pomози im da ti uvek budu verne“, rekao je.

Devojčice su bile srećne što su videle svoje prijatelje. I devojčice su bile izviđači, čak su se i krstile dok su bile učenice u Diliju. Ali kada su se vratile kući, njihovi roditelji su bili besni zbog njihove odluke da slede Isusa i kazali im da ne mogu da svetkuju Subotu.

Uskoro je palo veče, i pastor Inaciu je pozvao kamione da dođu po izviđače i da ih vrate u Dili. Grupa je čekala, i čekala, ali kamioni nisu stizali.

„Gde su kamioni?“ upitao je pastor Inaciu mladog momka koji je organizovao prevoz.

„Vlasnik ne želi da vas vrati u Dili“, odgovorio je mladić.

„Zašto? Mi treba da vratimo izviđače nazad u Dili. Tamo ih čekaju njihovi roditelji.“

Pastor Inaciu je saznao da se vlasnik bojava da vrati izviđače nazad u Dili.

Nekoliko roditelja su bili veoma ljuti zbog toga što su izviđači došli u selo i pretili su da će ga prebiti. Zato on više nije želeo da im pomogne.

Pastor Inaciu je okupio izviđače.

„Hajde da se pomolimo pa ćemo se vratiti pešice“, rekao im je. „Trebaće nam oko 7 sati.“

Dok je on govorio, grupa ljutih seljana sa štapovima polako im se približavala. Pošto su čili da izviđači planiraju da se vrate u Dili, seljani su im rekli: „Ne, vi se ne možete vratiti!“

Jedan seljanin je uperio štap u pastora Inaciu. „Neka vaš vođa istupi“, naredio je.

Pastor je rekao da je on spreman na to. Ali se pitao: „Ako ja odem, ko će čuvati ovo tridesetoro ljudi?“ Razmišljao je: „Ko će biti odgovoran za njih, ako im se nešto dogodi?“

Seljani su još jače počeli da zahtevaju da Inaciu pođe sa njima.

„Sačekajte ovde“, rekao je Inaciu izviđačima. „Ja moram da idem.“

Kada je otišao, izviđači su posedali po ulici. Držeći se zajedno, molili su se. Dok su se smenjivali u molitvi, začuli su glasove ljudi koji su im se približavali. Glasovi su zvučali ljutito, ali su izviđači žmurili. Iznenada, ton glasova se promenio od ljutitog do zaprepaščenosti. Zvuk lupanja stopala ukazivao je da oni beže.

Nekoliko trenutaka kasnije, pastor Inaciouse vratio kod izviđača sa hranom i dva kamiona. Seljani su pripremili veliki obrok gladnim izviđačima i iznajmili dva kamiona o svom trošku da ih vrate kući.

Šta se dogodilo? Masa seljana je planirala da prebije izviđače pa čak i da ih buije dok su sedeli i molili se. Ali kada su seljani prišli deci koja se mole, iznenada su videli grupu jakih muškaraca u belim dugačkim odorama kako stoje oko izviđača. Ta iznenadna pojava moćnih zaštitnika zapanjila je seljane.

„Uplašili smo se“, rekao je jedan kasnije pastoru. „Videli smo ljude u belim odorama kako štite izviđače pa smo se uplašili i pobešli.“

Vera izviđača, uključujući i one tri devojčice iz sela, još je više ojačala nakon toga dana.

„Mladi ljudi su se učvrstili u veri zbog onoga što je Bog učinio za njih“, zaključio je pastor Inaciu. „Bog ih je zaštitio svojim anđelima dok su se molili.“

Deo dara trinaeste subote 2015. godine pomogao je da se izgradi prva adventistička škola u glavnom gradu Istočnog Timora, Dili. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite Dili, Istočni Timor na kratki.
- Ovaj događaj se odigrao 2009. Mnogi izviđači su sada crkvene vođe u Istočnom Timoru.
- Inaciu da Kosta sada služi kao sekretar Misije Timor.
- Pogledajte Inaciu na: bit.ly/Inaciu-angles
- Fotografije možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

MAČKA KOJA SE MOLIL

Džasent je bio peti razred kada je primetio da se nešto čudno događa sa porodičnom mačkom.

Svaki put kada bi Džasent seo sa svojim roditeljima i braćom i sestrama za sto da jede, majka bi postavila i tanjir hrane na pod za mačku. Ta hrana je trebalo da spreči mačku da se penje po stolu dok porodica jede. Njihov dom se nalazi na Filipinima.

Ali jednoga dana video je da mačka ne jede iz tanjira. Umesto toga, mačka je gledala u hranu, posmatrala je porodicu i čekala je.

Džasentov otac se molio za hranu.

„Dragi Gospode, hvala ti na hrani koju ćemo jesti“, kazao je. „Molim te neka bude na blagoslov i snagu da ti služimo. Amin.“

Čim je otac završio molitvu, Džasent je bacio pogled na mačku i video je da je počela da jede.

„Pogledajte!“ rekao je Džasent. „Imamo mačku koja se moli!“

Otac i majka su bili iznenađeni da mačka počinje da jede tek nakon molitve.

Sledeći obrok, majka je u macinu posudu stavila rižu i ribu. Mačka je došla do posude, pogledala u hranu a zatim u porodicu.

Otac se molio za hranu. Džasent je provirio dok se otac molio. Kada je otac rekao „Amin,“ mačka se sagla da jede.

Džasentova braća i sestre nisu mogli da veruju da bi mačka zapravo htela da se moli. Pa su odlučili da učine jedan eksperiment. Nekoliko sati kasnije, kada porodica nije jela za stolom, stavili su hranu u posudu i stavili je ispred mačke.

Mačka je pogledala u hranu pa u radoznanu decu. Nije jela. Džasent je prekinuo tišinu.

„Amin!“ rekao je.

Istog trenutka mačka je počela da jede.

Mačka je Džasenta naučila jednu bitnu lekciju iz Priča Solomunovih 22,6 gde piše: „Uči dete putem koji treba da ide, pa neće od njega odstupati ni kada ostari.“ Ova mačka je postala deo njihove porodice kada je bila malo mače, tako da je rasla posmatrajući oca, majku i decu

kako se mole za svaki obrok. Kada je mačka ostarila, čekala je da se mole da bi ona jela.

I Džasentovi roditelju su sledili ovu Solomunovu mudrost. Oni su pažljivo učili Džasenta i ostalo devetoro dece da vole Boga svim srcem i da Mu se uvek zahvaljuju, uključujući i zahvalnost za hranu.

I tako su Džasent i njegova braća i sestre odrasli i ostali verni Bogu. Džasent se oženio i dobio je dva sina; služi kao misionar u Zimbabveu i Južnoj Africi. Danas je na rodnim Filipinima i radi kao blagajnik Južnoazijske-pacifičke divizije, koja obuhvata 14 zemalja, od Pakistana do Indonezije.

Džasentu je drago što je njegova mačka čekala na molitvu pre obroka. „Uči dete prema putu kojim će ići pa neće od njega odstupiti ni kada ostari“, kaže on.

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se otvori škola za decu i odrasle (u kojoj će moći da nauče da čitaju) u Lejk Sebu na Filipinima. Molite se za one koji će učiti da čitaju da upoznaju i Boga kroz Bibliju. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite Filipine na karti.
- Upitajte decu da li su mogli da vide kako se Bog otkriva i kroz njihove kućne ljubimce. I kako se Bog otkriva kroz prirodu?
- Dodatne fotografije možete preuzeti sa: bit.ly/fb.mq.

IZVEŠTAJ O MISIJI

Godine 1905. G.A. Irvin, predsednik australijske unije posetio je Filipine na putu za Generalnu konferenciju, gde je preporučio da pošalju misionare i započnu rad u Manili. Kao odgovor R.A. Kaldvel iz Australije stigao je krajem godine i uspešno prodavao zdravstvene i religijske knjige na španskom jeziku.

Godine 1925. ljudi sa Filipina prvi put su čuli adventnu vest na svom jeziku – tagalog, koju je propovedao Filipinac Bibiano Panis. Kao rezultat, krstilo se 1916. godine 104, i tako su organizovali crkvu sa 116 članova.

JASNA SVETLOST

U indonezijskom selu Momoda, čovek je udario Petra štapom čim je Petar izašao iz auta.

„Kako se usuđuješ da krstiš mog sina!“ rekao je ljutito, vrteći štap prema Petru.

Nekoliko ljudi mu se pridružilo u udaranju Petra štapom. Dečak tog čoveka, koji je imao 11 godina, sve je to posmatrao. Petrova žena i njihovo troje dece nisu mogli ništa da učine kako bi mu pomogli, pa su plakali.

Ali ljuti seljani su načinili grešku. Upravo se Petar – a ne dečak od 11 godina – krstio tog dana.

„Tata, ja se nisam krstio“, rekao je dečak. Dečak je voleo automobile i samo je seo da se provoza sa njima do okeana gde je bilo krštenje.

Seljani su prestali da tuku Petra. Čovek je zgrabio svog sina za ruku, i grupa ljudi se razišla.

Petar je znao da ovo nije kraj priče, pa je požurivao porodicu da idu kući. Rekao je Ajupu, koji je bio misionar učenik, i koji mu je pomagao u proučavanju Biblije da pođe sa njima.

Nedugo zatim, seljaci su počeli da se pitaju: „Zašto smo ih pustili? Zašto smo tukli samo Petra a ne i misionara? Moramo da potražimo misionara.“

Rulja se okupila oko Petrove kuće oko 21:30. Bilo je mračno napolju. U selu nije bilo struje.

Ajup i porodica su već bili na svojim kolenima u blizini uljane lampe, i molili su se Bogu da ih zaštiti: „Gospode, pomози mi kako bih mogao da budem blagoslov ovoj porodici i kako bi ih ohrabrio“, molio se Ajup.

„Zaštiti nas.“

Seljani su mahali velikim palicama i bili spremni da ulete u kuću. Ali kada su pokušali da uđu u dvorište, jasna jaka svetlost obasjala je kuću. U šoku, seljani su ustuknuli i prekrili svoje oči. Svetlost je bila jaka kao sunčeva, i nije bilo jasno odakle dolazi. Seljane je obuzela panika, pa su pobjegli u mrak.

Unutar kuće, Ajup i porodica nisu znali ništa o svetlosti. I dalje su klečali pored uljane lampe, i mogli su samo da čuju zvuke mase koja nestaje u noći.

Sledećeg dana, seljanin je ispričao Ajupu o toj čudesnoj svetlosti.

„Pojavila se svetlost, jasna jaka svetlost, koja je prekrila kuću“, objašnjavao je. „Pokušali smo da uđemo u dvorište, ali nismo mogli jer je svetlost bila previše jaka.“

Ajup je bio zadivljen kada je čuo ovu priču.

„Od tada, ja se više ne bojim šta mi ljudi mogu uraditi, jer znam da će Bog zaštititi one koji su mu verni i koji Mu se mole“, kaže on.

Vaši misioniski darovi će pomoći misionarima kao što je Ajup da dele dobru vest o Isusovom skorom dolasku sa ljudima širom sveta. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite na karti Halmaheru, najveće ostrvo na Maluku ostrvima u Indoneziji.
- Pogledajte Ajupa na: bit.ly/Ayup-Antukali
- Ajup ima 29 godina, i on je radio kao misionar u sklopu pokreta 1000 misionara. On je student koji završava studije ekonomije.
- Pronađite još slika za ovu priču na: bit.ly/fb-mq.

OBOJITE ZASTAVU INDONEZIJE

- Gornju polovinu obojite crvenom bojom.
- Donju ostavite belo.

GOSPODAR MORA

Nakon što je stigao na indonezijsko ostrvo Buru, Armi, mladi student misionar, osećao je veliki teret na srcu.

Dodeljeno mu je da radi jednu godinu u selu gde nije bilo adventista. A on nije bio siguran kako da započne rad.

Jedne večeri, dva seljanina pozvala su ga da ide s njima na pecanje, i on je drage volje prihvatio poziv. Pogledali su u nebo i videli da im je vreme naklonjeno. Nadali su se da će uhvatiti dosta ribe.

Njih troje je ušlo u mali drveni čamac i otplovili su na okean.

Kada je čamac bio dosta udaljen od obale, vreme se drastično promenilo. Počeo je da duva strašan vetar. Kiša je počela da pada. Veliki talasi su udarali u čamac. Armi i njegova dva prijatelja su grčevito izbacivali vodu, a kada im to nije pomoglo, bacili su svoj pribor za pecanje u okean. Činili su sve što su mogli da učine čamac lakšim kako ne bi potonuli.

Međutim, ništa im nije pomoglo. Konačno, Armijev prijatelj je rekao da ovaj čamac može da izdrži samo jednu osobu, a dvoje od njih će morati da skoče u okean.

Armi nije znao da pliva, ali je rekao: „Ja sam misionar i ja idem prvi.“

Prijatelj je kazao: „Ne, ostani u čamcu, jer smo mi grešnici.“

I drugi prijatelj je rekao: „Ako ti preživiš, ti ćeš moći da pomogneš mnogim ljudima.“

Armi je bio zadivljen što su ova njegova dva prijatelja, koja su bila oženjena i već su imali decu, bila spremna da umru da bi on mogao da živi. Ali on nije želeo da oni umru. Obuzeo ga je očaj. Osećao je da, kao misionar, predstavlja totalni promašaj.

Dok su talasi udarali u čamac, Armi je iznenada čuo tihi glas: „Moli se.“

„Kakva divna ideja!“ uzviknuo je Armi. Ali on je želeo da klekne kako bi se pomolio. Držeći se za kanap, namestio se u čamcu koju se ljuljao. Zatvorivši oči, uzeo je duboko vazduh i povikao: „Gospode, pomози nam! Spasi nas jer znamo da Ti to možeš!“

Vičući iz sve snage, ponovio je molitvu: „Gospode pomози nam! Spasi nas jer znamo da Ti to možeš!“

Armi je ovu molitvu ponavljao tri minuta. A onda je rekao „Amin“ i otvorio je oči.

U tom trenutku oluja je prestala. Vetar je prestao da duva, a okean se smirio. Tamni oblaci su otišli a svetlost zvezda je počela da sija.

Armi je bio u šoku, pa je uzviknuo: „Gospode, puno ti hvala!“

Njegova dva prijatelja su plakala od radosti dok su upravljali čamcem vraćajući se na obalu. Na putu nazad, ugledali su ribarsku mrežu koju su izbacili tokom oluje pa su zastali da je pokupe. Mreža je bila prepuna ribe.

Kada su pristali na obalu, seljani su potrčali do obale da pozdrave ribare. Oni su videli kako isplovljavaju i mislili su da su potonuli u oluji. Zbunjeni, pitali su ih šta se dogodilo, a Armijevi prijatelji su s nestrpljenjem ispričali o odgovoru na molitvu.

Seljani su tada poželeli da kupe one čudesno uhvaćene ribe. Toliko ribe nisu nikada uhvatili.

Nakon te večeri, ljudi su se okupili oko Armija da čuju priču o oluji. Postavljali su mu mnoga pitanja o Isusu. Četvoro ljudi je bilo kršteno.

Danas, tri godine kasnije, selo ima svoju adventističku crkvu sa 20 članova koji idu na bogoslužje svake subote.

Armi sada ima 24 godine i studira teologiju; želi da postane pastor.

„Uvek ću se sećati čuda na okeanu“, kazao je.

Dodaci za priču:

- Pronađite Burum na karti, treće po veličini ostrvo u sklopu Maluku ostrva u Indoneziji.
- Upitajte decu: „Da ste vi bili u čamcu sa dva prijatelja, i da su dva morala da iskoče u okean, ko bi to bio? Zašto?“
- Pogledajte Armija na: bit.ly/Armi-Indonesia
- Fotografije možete pronaći na: bit.ly/fb.mq.

IZVEŠTAJ O MISIJI

Adventistički rad u Indoneziji započeo je 1900, kada je R.V. Munson, misionar iz druge veroispovesti u Singapuru, otvorio misiju i Padangu, na zapadnoj obali Sumatre. Jedan od njegovih prvih obraćenika bio je Taj Hong Siang, kineski hrišćanski propovednik koji je kao siročić bio u Munsonovom sirotištu u Singapuru. Godine 1903. istočnoindijski arhipelag postao je misionarsko polje Australijske unijske konferencije.

KNJIGA KOJA SVETLI

Seljani su igrali i pevali kada je misijski avion sa dva misionara sleteo u indonežansku provinciju Papua.

Radosna proslava se odigravala duže od jednog sata u Jabosermu, selu bez škole i klinike i bez ičega što bi poticalo iz spoljnog sveta. Do ovog sela se moglo doći jedino avionom.

Daron Bojd, koji je pomogao da se smeste dva studenta misionara, posmatrao je sve to sa zaprepašćenjem i najzad se okrenuo prevodiocu koji ih je pratio tokom leta.

„Šta oni govore?“ upitao je Daron.

Prevodilac je sa suzama koje su se spuštale niz obraze odgovorio: „Oni kažu: ' Tako smo srećni što će naša deca moći da nam čitaju Božju reč!'“

Kada je avion otišao, dve misionarke (jedna je imala 19 a druga 21 godinu) koje su bile iz drugog dela Indonezije – krenule su na posao tako što su otvorile malu školu. Niko iz sela nije znao da čita. Selo je imalo 200 stanovnika.

Mnogi seljani su bili oduševljeni što su misionari došli, ali neki su bili i sumnjičavi. Žena koja je najviše sumnjala u njih bila je supruga poglavice. Ona nije znala da čita knjige koje su dve devojke donele, pa je upozoravala druge seljane da ih se čuvaju.

Te dve devojke su bile ljubazne prema njoj; nedugo nakon što su stigle u selo, one su joj poklonile knjigu o biblijskim verovanjima. Poglavicina žena je bila zadovoljna poklonom iako nije mogla da čita, i stavila je knjigu pokraj svog kreveta.

Jedne noći, ova žena se probudila. Bio je mrak a ona je videla svetlo u sobi. Kada se okrenula, rimetila je da ona knjiga svetli.

Žena je pažljivo podigla knjigu da je pregleda. Zbog čega ova knjiga svetli u mraku? Nije mogla da shvati šta se događa.

Dok je pregledala knjigu, pojavila se još jasnija svetlost u sobi. Žena je podigla glavu i ugledala visokog blistavog muškarca kako stoji u kolibi. Pre nego što je uspela da progovori, čovek je rekao: „Ova knjiga govori o Noju, koji je pomagao ljudima da izbegnu uništenje. On im je govorio istinu, baš kao što ove devojke govore istinu ljudima iz ovog sela, tako da možeš verovati onome čemu te one uče.“

A onda je čovek nestao.

Čim je sunce počelo da izlazi, žena je požurila da ispriča drugima u selu o onome što je videla i čula.

„Anđeo me je sinoć posetio!“ rekla je. „Anđeo me je sinoć posetio!“

Seljani nikada nisu videli anđela, ali su verovali da anđeli imaju belu kožu i da govore istinu.

Uskoro je celo selo čulo za anđela, i svi su bili nestrpljivi da čuju učenja iz Biblije kojima će ih učiti dve devojke misionarke. Za 8 meseci krstile su se 23 osobe.

Seoski poglavica, koji nije video knjigu koja svetli ni anđela, bio je toliko oduševljen pričom svoje žene da je porušio deo njihovog doma kako bi sagradili malu adventističku crkvu.

„Anđeli su još uvek živi, i oni i dalje rade. Oni su pored nas“, kaže Daron, koji je posetio ovo selo nekoliko puta.

„Bog je rekao da će u poslednjim danima izliti Duha Svetoga, i ja mislim da mi to jasno vidimo u selu Jabosorem“, kaže on.

Dodaci za priču:

- Pronađite na karti Papua, Indonezija.
- Pogledajte Darona na: bit.ly/Darron-Boyd
- Pogledajte i sletanje ovih misionara: bit.ly/Yabosorem-arrival
- Pronađite fotografije na: bit.ly/fb.mq.

NEVEROVATNA PRIRODA

Indonezija je jedino mesto na planeti zemlji gde se može videti Komodo zmaj. Sumatra je osim Bornea jedino mesto gde se mogu u divljini posmatrati orangutani.

PAS ADVENTISTA

Svi meštani sela su potrčali do piste, pevajući i igrajući, kada je pilot Gari Roberts sleteo u Sominku, selo u provinciji Papua u Indoneziji.

Seljanima je bilo potrebno deset godina da poseku drveće kako bi napravili pistu za svoje planinsko selo. Garijev misijski avion je bio prvi koji je tu sleteo. To je bio veliki događaj.

Ali kada je Gari izašao iz aviona, ljudi su se ućutali. Prestalo je pevanje i igranje.

„Da li je ovo avion adventista sedmog dana?“ upitao je jedan čovek.

Seljani su videli logo troanđeoske vesti na repu aviona.

Gari je bio iznenađen. Nije očekivao da ljudi iz Sominke, sela koje je ranije bilo dostupno samo veoma dugim pešačenjem, znaju za adventističku crkvu.

Ovaj čovek mu je ubrzo rekao da mnogi od njih poštuju Subotu. A razlog zašto oni to rade jeste pas koji je adventista sedmog dana.

Pas adventista?

Ovaj događaj se odigrao nekoliko godina ranije u jednom drugom selu kada su adventistički pastor Mojsije i pastor laik po imenu Darius imali isti san iste noći. Ujutru, jedan je rekao drugom: „Sanjao sam nešto sinoć.“ Drugi je rekao: „I ja sam sanjao, ali nisam želeo da ti kažem.“ Obojica su u snu videli anđela, i anđeo im je rekao. „Idite u Sominku.“

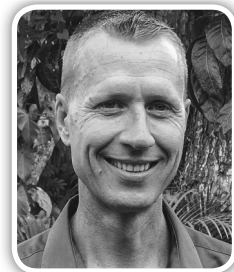
Ta dva čoveka su krenula na put i moali su da pešače tri dana kako bi stigli do Sominke.

Kada su stigli u selo, objavili su da će održavati evanđeoske sastanke svake večeri nedelju dana, u tremu jedne udaljene seoske kuće. Međutim, tog prvog dana kada je trebalo da počne evanđelizacija, pastor Mojsije se razboleo od malarije. Jako mu je bilo loše, i seljani su rekli da će umreti.

„Ali ako mu bude bolje, onda ćemo dolaziti na sastanke“, obećali su.

Celog dana je pastor Mojsije bio bolestan. Ali negde oko 17h, odjednom se osetio dobro. Okupao se i izašao da propoveda. Nakon toga, opet se osećao jako loše. To je trajalo cele sedmice. Bio je bolestan do 17h, zatim bi se oporavio da propoveda, i onda bi uveče opet bio bolestan. Na tim sastancima govorio je ljudima o Suboti i upozorio ih da ne jedu nečisto meso, svinjetinu. Meso divljih svinja je veoma popularno jelo u planinama Papue.

Kada se sedmica završila, pastor Mojsije je uputio poziv za krštenje. Niko se nije javio.

Pastor Mojsije i Darius su se vratili veoma razočarani. Pitali su se zbog čega su sanjali isti san a nisu dobili nikakve rezultate rada.

U Sominki život se vratio u normalu – sve do subote ujutru. Seoski najbolji lovački pas Dolbi je ustao i uputio se ka stazi. Njegov vlasnik i drugi seljani su pomislili da je nešto nanjušio, možda neku divlju svinju, tako da su ga pratili. Pas je otišao do trema gde je misionar propovedao i seo ispred njega. Seljani su se tome začudili.

Sledeće subote se dogodila ista stvar. Pas je ustao, odšetao do trema i seo.

Ali to nije bila jedina čudna stvar koju je ovaj pas radio. Seljani su takođe primetili da je on prestao da jede svinjetinu. Odbijao je da lovi divlje svinje i druge nečiste životinje.

Seljani su počeli da govore između sebe: „Dolbi je postao adventista sedmog dana. Ako on poštuje Subotu, onda bi i mi to trebalo da radimo.“

Mnogi seljani su počeli da drže Subotu i prestali da jedu nečistu hranu.

Gari, pilot misionar, bio je uzbuđen kada je čuo ovu priču, pa je pozvao pastora Mojsija. Pastor je poslao Dariusa u selo kako bi pripremio ljude za krštenje.

Danas više od polovine sela, koje broji 200 stanovnika, i dece, svetkuje Subotu, a krstila se 21 osoba.

Dolbi i dalje odbija nečistu hranu. Seljani kažu da je on veoma zdrav pas.
(*Prikupite dar*).

Šta treba uraditi pre Trinaeste subote:

- Pošaljite podsetnike roditeljima da će biti poseban program trinaeste subote i ohrabrite i njih i decu da donesu svoj poseban dar 29. decembra.
- Podsetite sve da njihov misionarski dar zapravo pomaže u objavljivanju Božje reči širom sveta, i da jedna četvrtina dara ide direktno za projekte u Južnoazijskoj-pacifičkoj diviziji. O projektima je bilo reči na samom početku na 3. str. Pogledajte Garija na: bit.ly/Gary-Roberts.

POUZDAJMO SE U BOGA

Možete pročitati nešto više o devojčici KK na strani 6.

Bog nije uvek odgovarao na Kakaine molitve onako kako se ona nadala. KK dolazi iz nehrišćanske porodice i o Bogu je učila tek u adventističkoj školi. Kada je imala 8 godina, molila se Bogu da izleči njenu mamu od raka.

„Bila je u bolovima, i patila je“, kaže KK. „Molila sam Ga da je izleči i da se ona oseća bolje.“

U školi je učiteljica Lin rekla KK da se moli i čita Bibliju.

„Moli se i veruj Bogu“, rekla je.

Učiteljica Lin se molila sa devojčicom svakog dana četiri meseca. Kada je god KK osetila potrebu da se moli, njih dve bi klekle i molile se. Ponekada se i celi razred molio sa njom.

Majka nije komentarisala ništa o molitvi, ali joj je bilo drago što njena devojčica dobija ohrabrenje od drugara i učiteljice Lin.

Deca su pravila čestitke i poklone za Kakainu majku. Na njenoj omiljenoj čestitki piše: „Razveseli se!“

Majka je bivala sve slabija.

KK je rekla svojim drugarima: „Ako je Božji plan za moju majku da ode i da ja živim bez nje, ja moram da Mu verujem i da se pouzdam u Njega.“

Majka je umrla.

KK je bila veoma tužna, i pitala se zbog čega je Bog dozvolio da njena majka umre. Ali kako je vreme prolazilo, saznala je i naučila više o Bogu.

„Shvatila sam da Bog zaista najbolje zna šta je dobro za mene i On zna šta će se dogoditi u budućnosti“, kaže ona. „Ja Mu verujem.“

Danas se KK moli čim ustane i pre spavanja. Moli se svakog dana u školi.

„Ja zahvaljujem Bogu što dovodi učenike u školu i molim Ga da pošalje svete anđele da svakoga od nas čuvaju“, kaže ona.

IGRA IZ INDONEZIJE – IGRA SENKI

Potrebno je:

- 1 kartonska kutija
- 1 salveta (dovoljno velika da prekrije jedan deo kutije)
- Selotejp
- Makaze ili skalper
- Crni flomaster
- Lampa
- Sto

Uputstva:

- Isecite ili uklonite zadnji zid kutije. Druge dve strane ostavite kako bi vaše lutkarsko pozorište bilo čvrsto, ali isecite prednje delove koji zatvaraju kutiju.
- Na prednjem delu vašeg pozorišta, nacrtajte mali kvadrat unutar prednjeg dela (kao televizija).
- Umutar kutije, zalepите papirnu salvetu da prekriva otvor koji ste isekli.
- Postavite pozorište na kraju stola. Namestite lampu ili baterijsku lampu da sija direktno u unutrašnjost, osvetlite salvetu iznutra.
- Napravite lutke od papira ili kartona i postavite ih između svetla i ekrana, što bliže ekranu to bolje.
- Iskoristite svoju omiljenu priču iz Biblije kao inspiraciju.

(Na slici se vidi tradicionalna lutka senka)

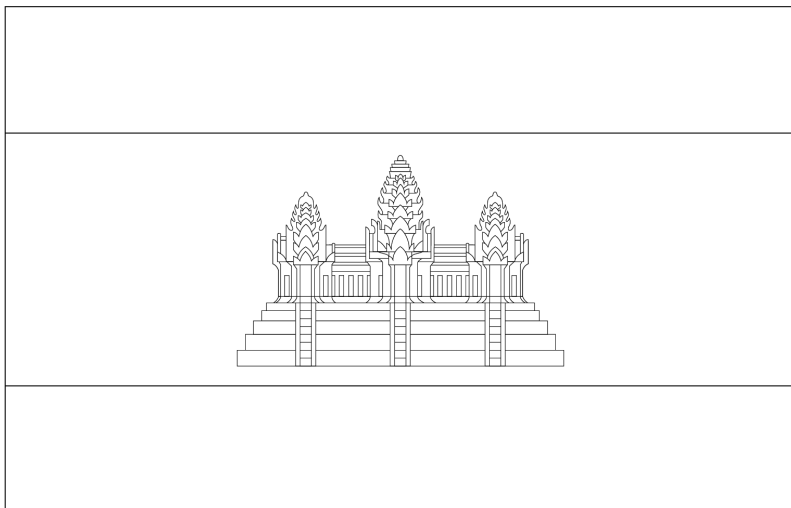
OBOJ ZASTAVU TAJLANDA

Uputstvo: Obojite pruge od vrha ka dnu – crvena, bela, plava, bela, crvena.

OBOJ ZASTAVU KAMBODŽE

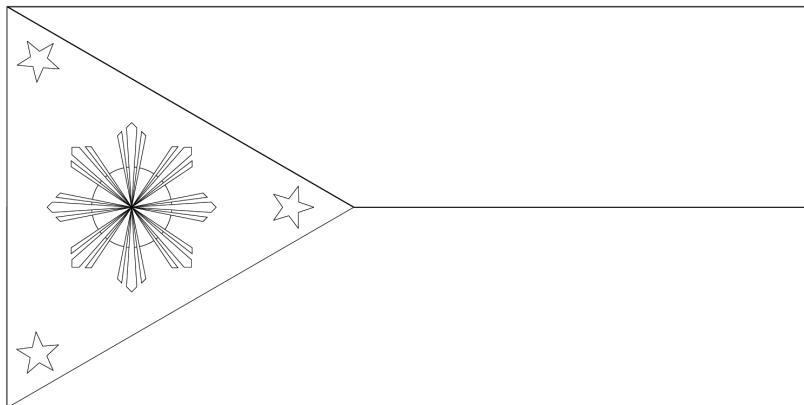
Uputstvo: Gornju i donju prugu obojite plavom bojom. Centralni deo obojite crvenom bojom. A zgrada treba da ostane bele boje.

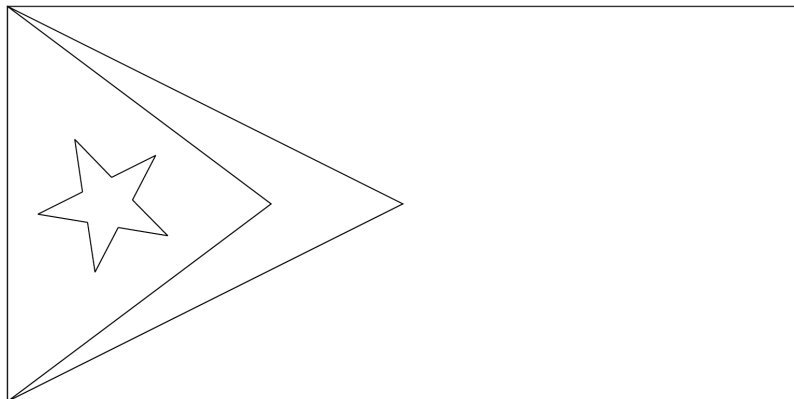
OBOJ ZASTAVU FILIPINA

Uputstvo: Gornju prugu obojite plavom bojom, a donju crvenom. Trougao ostavite da bude beo. Obojite sunce i zvezde žutom bojom.

OBOJ ZASTAVU ISTOČNOG TIMORA

Uputstvo: Veći deo zastave obojite crvenom bojom. Veliki trougao žutom, a mali trougao crnom bojom. Zvezdu ostavite belu.

KUVAJMO ZAJEDNO

BATAR DA'AN (Istočni Timor)

Bez glutena, veganski recept

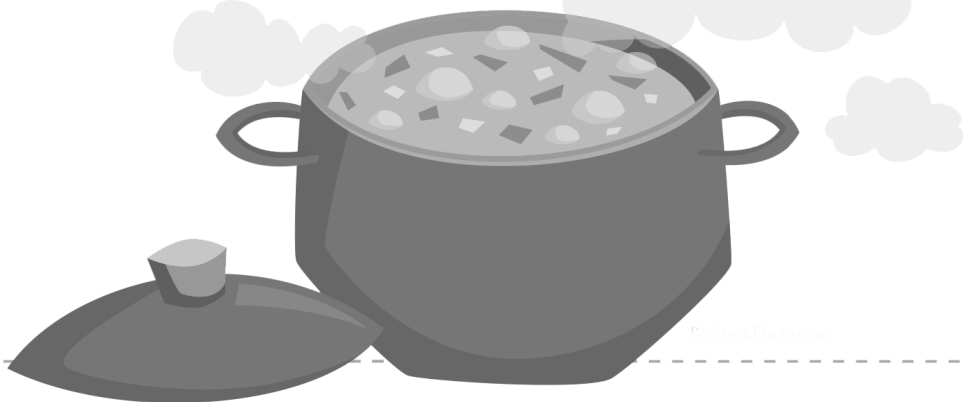
Sastojci:

- 1-2 kašike maslinovog ulja
- 6 čena belog luka, fino samleveno
- 1 veliki crni luk, očišćen i iseckan
- 1 bundeva oko 900 grama, očišćena i iseckana na kockice
- 425 gama belog pasulja
- 3 šolje smrznutog kukuruza
- 700 ml zeleniša
- Soli i sveže paprike
- 16 g iseckanog korijandrovog lišća (po želji)
- Pirinač, smeđi pirinač ili faro (vrsta pirinča sa srednjeg istoka)

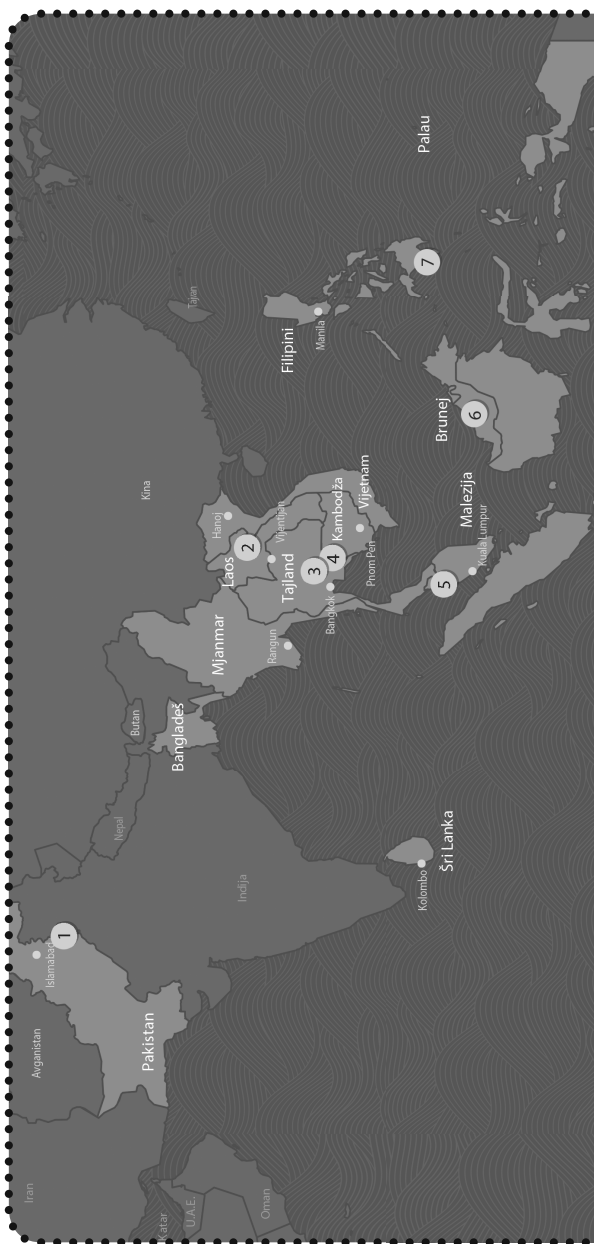
Uputstvo:

Stavite maslinovo ulje u posudu, na srednjoj temperaturi. Dodajte beli luk i pržite 30 sekundi, mešajući. Dodajte dok mešate luk a zatim smanjite temperaturu i kuvajte još 5 do 7 minuta, ili dok luk ne postane mekan.

Dodajte bundevu, pasulj, kukuruz i zeleniš. Pustite da proključa a zatim smanjite temperaturu i neka se tako krčka još 15 minuta ili dok bundeva ne omekša. Začinite solju i paprikom. Na kraju dodajte korijandrovo lišće ako želite, i to poslužite sa pirinčem.

JUŽNO AZIJSKA PACIFIČKA DIVIZIJA

PROJEKTI:

- 1 Zdravstveni centar Bolji život, Lahor, Pakistan
- 2 Škola jezika Namtisanvan, Ngoj, Fonsavan, Laos
- 3 Međunarodna adventistička misionska škola, Korat, Tajland
- 4 Centar lenšaj Lafj, Batambang, Kambodža
- 5 Omladinski misionski centri u kopnenom delu Malezije
- 6 Centar za obuku literarnih evanđelisti, Lejk Sebu, Filipini
- 7 Jedanaest učionica za dečiju Subotnu školu, Saravak, Malezija

DEČJI PROJEKAT:

JUŽNO-AZIJSKA PACIFIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNISTVO	POPULACIA
Bangladeška unijaska misija	123	292	30.394	162.911.000
Centralnoindijska unija	1.262	554	182.568	206.659.232
Istočnoindijska unija	893	260	118.153	267.749.089
Mijanmarška unijaska misija	233	106	31.570	52.414.000
Severnofilipinska unija	1.480	407	358.156	56.965.924
Pakistanska unija	118	68	12.041	203.447.000
Juznofilipinska unija	2.047	1.033	511.563	24.946.844
Jugoistočna azijska unijaska misija	358	433	90.343	217.712.000
Zapadnoindijska unijaska misija	843	351	104.201	232.698.911
Sri Lankaška misija	37	21	3.116	21.163.000
Istočnoindijska misija	1	2	573	1.266.000
UKUPNO:	7.395	3.527	1.442.678	1.020.933.000

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u odeljenju za decu pri Glavnom odboru
Odgovara: Ana Gagić
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2018.
Za internu upotrebu